

Lise Selnes' tale på Skogvang 1. mai 2019

Kamerater! Gratulerer med dagen!

Det er med stolthet og ydmykhet jeg står her foran dere for å holde tale som ordfører kandidat for Nord-Odal Arbeiderparti for tredje gang. Tenk, det har gått åtte år siden første gang jeg stod på denne talerstolen i samme posisjon. Åtte år med politikk og vedtak for et varmere samfunn og et sterkere fellesskap her i Nord-Odal. Jeg skal ikke påstå at det er en lek å være folkevalgt på heltid, men jeg vil hevde at det finnes ingen mer meningsfull oppgave jeg kan tenke meg. Vi mennesker behøver hverandre og vi må selv få kjenne at vi trengs, det er en viktig del av det å skape sosialdemokratisk politikk. La oss nå på Arbeidernes frihetsdag, peke på hvorfor det er viktig for Nord-Odal at Arbeiderpartiet og SV skal få styre den eventyrlige kommunen vår. Dette er et lokalvalg, det er hva som skjer akkurat her vi best kan påvirke, men jeg vil også peke på noen nasjonale tendenser som denne blå-blå-blå-blå regjeringa er ansvarlige for som er en TRUSSEL mot det prosjektet vi har i fine Nord-Odal.

La oss starte med noe av det viktigste først. I Nord-Odal samarbeider SV, Fagforbundet og Arbeiderpartiet om denne markeringa på Arbeidernes dag. Det gir meg en trygghet, en trygghet om at det er respekt mellom oss som står på venstresida i norsk politikk i Nord-Odal. Denne tryggheten gir meg også en tro om at vi samlet kan ta opp kampen mot deltid i offentlig sektor. En kamp vi må ta, i større grad enn det vi har klart til nå. For enkeltindividene som har en lav stillingsprosent som ikke gir mulighet til å få boliglån, for fellesskapet som trenger mer arbeidskraft og stabile rammer for de som møte pasienter, pårørende, barn i barnehagen, beboere i boliger for utviklingshemmede. Offentlig sektor trenger folk i full jobb. Det er det som gir de beste tjenestene, det er det som gir tryggest rammer for arbeidstakerne og det er det som kan være med å trekke til oss den arbeidskraften som kommunen som arbeidsgiver trenger. Vi har mye deltid i Nord-Odal fortsatt, men vi som har et politisk ansvar og Fagforbundet SKAL gjøre grep som vil endre dette raskere enn vi har klart til nå framover.

Jeg vil ikke gi meg helt med arbeidstakerne i kommunal sektor. Det er de som jobber i kommunen som gjør kommunen vår så god. Jeg er stolt av lærerne på skolene våre. De har løftet de faglige resultatene i Nord-Odal, de har fått et tryggere skolemiljø der undersøkelser viser en nedgang i mobbesaker, de har tatt i bruk digitale læringsverktøy. Skolene i Nord-Odal er i god driv og utvikling. Det er politiske vedtak som ligger bak disse prosessene, men det er de ansatte har utført dem i praksis på en glimrende måte. Barnehagene våre kan det sies det samme om. Som nybakt barnehagemamma igjen ser jeg med egne øyne hvordan trygghet, samhold, lek og læring preger barnehagene våre. Et stort løft vil vi også nå få med en helt ny barnehage i Mo. Nord-Odal har kun offentlige barnehager. Dette er både en trygghet for ansatte, og en besparelse for kommunen.

I 1889 vedtok stiftelseskongressen til Den andre internasjonale i Paris, å gjøre 1. mai til arbeiderbevegelsens internasjonale demonstrasjonsdag. Det er 130 år siden. Mye har blitt bedre i Nord-Odal, Norge og verden siden den tid, men vi ser altså fortsatt at det er en stor forskjell på venstre- og høyresida, og at tradisjonelle skillelinjer og klasseforskjeller består og kanskje forsterkes. Dette ser vi på lokalt nivå, men ikke minst gjennom det som skjer nasjonalt: Regjeringen svekker fellesskapet og øker forskjellene mellom folk.

I Norge 2019 stikker den rikeste tidelen fra resten av oss. Og de 1000 aller rikeste har fått nærmere en og en halv million kroner hver i kutt i formueskatten.

Samtidig, i Norge 2019, har pensjonistene fått mindre å rutte med, fire år på rad. Samtidig, i Norge 2019, har tre av ti nordmenn mindre penger å betale regninger med, enn de hadde for seks år siden. Og samtidig, i Norge 2019, opplever mange tusen mennesker, midt i livet, å bli fratatt arbeidsavklaringspenger — en helse relatert ytelse – og bli henvist til sosialhjelp, selv om det er Nav som ikke har fått avklart dem for jobb eller trygd. Dette skjer, fordi Erna Solberg og hennes blå-blå regjering har bestemt det. Det kan ikke kalles annet enn stygt: Igjen tar høyre regjeringen fra dem som sliter med å komme seg gjennom hverdagen. Det er forferdelig for de enkeltmenneskene det gjelder. Dette kan skje deg og meg, det kan skje hvem som helst. I tillegg er dette et av mange eksempler på tiltak som er med på å gjøre kommuneøkonomien enda mer anstrengt enn den har vært tidligere: Kommunen betaler ut sosialhjelp, staten betaler ut arbeidsavklaringspenger. For kommuner som Nord-Odal og mange andre er dette en av de tingene som er med på å gi et classeskille mellom kommuner, men Nord-Odal Arbeiderparti sammen med SV og SP i kommunestyret godtar ikke at vi skal spille på noe b-lag som kommune. Vi TROR på Nord-Odal og vi TROR på at vi er et lokalsamfunn som skal klare å styre oss selv inn i framtida.

Vi trodde så sterkt på våre statlige arbeidsplasser i Bruvoll fengsel at vi som kommune betalte lønningen til en fengselsansatt. For at fengsle først og fremst skulle knytte seg sterkere til kommunen, for at fellesskapet vi har i Nord-Odal skulle se menneskene bak murene. For å bidra til god kriminalomsorg og sist men ikke minst, for å hindre staten å legge ned denne flotte arbeidsplassen med gode soningsforhold. Dyp, sorg og sinne etter to måneders intenst arbeid. Arbeidsplasser forsvant over natten, soningsplasser forsvant. Fellesskapet mellom kommunen og Bruvoll fengsel ble slått ned av en blå regjering som ikke tenker på viktigheten av verdig kriminalomsorg og hensiktsmessig distriktspolitikk. Vi har en regjering som prioriterer skattelettelse til de rike framfor samfunnsbygging for fellesskapet.

Vi må stå sammen for å kunne ta de viktige valgene som er best for innbyggerne. Barnehager er nevnt, men vi er også opptatt av at nordodølingene skal få en trygg og verdig alderdom. DERFOR har vi bygget trygghetsboliger på Sand, for å få et trinn til på plass i omsorgstrappa vår. Leilighetene som også er solgt der, er en bonus som jeg tror alle som bor der er sjeleglade for og et bevisst grep for å ha en aktiv boligpolitikk.

For å styre utviklingen av kommunen vår i den retningen vi ønsker, må vi nemlig ha et godt samarbeid mellom det offentlige og næringslivet, der hensynet både til innbyggerne og

bedriftene er ivaretatt. DERFOR er hotellkapasiteten på Milepelen bygget ut fordi det etterspørres fra vårt etablerte næringsliv og våre innbyggere. Mapei og andre aktører trenger ikke lenger å kjøre sine besøkende fram og tilbake mellom de store hotellene på Gardermoen.

Så tok vi grep. Vi tok grep og bygde om veg, kjøpte eneboliger, flyttet NIPRO, nå Odal kompetansesenter, for at Mapei skulle få vokse. Investeringer på 140 millioner, Mapei befester sitt hovedsete på Sand eller Sagstua som de kaller det. Slik kommer ikke gratis, men vi gjør det for arbeidsplassen for fellesskapet for at Nord-Odal skal vokse og bestå. Vi tror at kommunens rolle er å med på å skape utvikling, ikke hindre den.

Vi tror også på at det offentlige skal tilrettelegge for den flotte frivilligheten vi finner i Nord-Odal, lokalsamfunnets kulturelle grunnmur, som det er kalt. DERFOR bygde vi en kunstgressbane på Sand, fordi fotball er en breddeidrett for de mange. Dette er et folkehelseiltak som forlenger sesongen og bare se på aktivitetsnivået! Det beste er når mange hensyn falles sammen i et felles tiltak. Dette gjelder byggingen av Samling, som ivaretar både næringsliv, boligpolitikk og offentlig og frivillig kulturliv. Vi bygger Samling fordi det ivaretar at Odal Sparebank fortsatt har sitt hovedkontor på Sand. Vi bygger Samling fordi det gir oss ti leiligheter som folk kan bo i, igjen en aktiv boligpolitikk, og et viktig poeng her: Kommunen betaler ikke for bankens lokaler eller for leilighetene. Til slutt, vi bygger Samling fordi vi mener at BIBLIOTEK har en av de viktigste funksjonene i en kommune. Henrik Wergeland fra vår nabokommune Eidsvoll sier det slik: «Bokhyllen er den stige, hvorved du blir en overmans lige». Et bibliotek er i våre dager likevel ikke bare en boksamling. Den er en arena for ulike kulturopplevelser, der vi kan møtes og dele de verdier som ikke kan måles i kroner og øre. I et samfunn der det snakkes om fragmentering, trenger vi mer enn noe annet felles møteplasser for dialog, opplevelse og utvikling. Vi trenger Samling, og Samling bidrar til sterkere fellesskap, som er dagens hovedparole.

Samling bygges fordi vi TROR på fellesskapet i Nord-Odal!

Kamerater – vi er ikke bare opptatt av det lokale fellesskapet men også av det globale. 1. mai er som vi vet en internasjonal kampdag. I vår tid ser vi dessverre at høyrepopulistiske krefter er på frammarsj i mange land igjen mens den offentlige samtalen og tilliten svekkes av falske nyheter i sosiale media. Kombinasjonen av fremmedfrykt og konspirasjonsteorier kan være dødelig, slik vi erfarte alt for smertelig i vårt eget land 22. juli. Samtidig må vi møte en felles utfordring uten sidestykke; jeg snakker selvsagt om klimakrisen. Barn og unge beskylder voksne for å være egoistiske og er bekymret for sin fremtid, med god grunn. Gjennom skolestreiken har vi sett at et godt gammelt verktøy har vært tatt i bruk av nye generasjoner for å kjempe for fellesskapet.

Ingen av disse veldige utfordringene kan vi nemlig løse alene. Men mot dette dystre internasjonale bakteppet har vi heldigvis lyspunktene. Det største lyset har vi inne i oss selv i form av en flamme, som vi i arbeiderbevegelsen kjenner som solidaritet. Og gjennom arbeiderbevegelsens historie vet vi at summen av disse mange små flammene har endret

samfunn verden over. Flammen blir nemlig til et enormt bål når vi står sammen: et bål som skal varme og bringe engasjement og håp til hele verden.

Kjære kamerater, gratulerer med dagen, og selv om det av og til kan se mørkt ut: la flammen aldri slokne.